

وضعیت کنونی مذاکره پیرامون سیاست مبارزه با مواد
مخدر

گرایش ها دهه اخیر در اتحادیه اروپا و سازمان ملل

Martin Jelsma

متن پشتیبانی برای اولین جلسه کمیسیون آمریکای لاتین
در مورد مواد مخدر و دموکراسی

Rio de Janeiro, April 30, 2008

وضعیت کنونی مذاکره پیرامون سیاست مبارزه با مواد
مخدر

Martin Jelsma-TNI

April 2008

1. مسائل مقدماتی

کنترل مواد مخدر از تمایل به حفظ سلامت انسانها نشأت
میگیرد. جامعه بین المللی، که در مورد تأثیر مواد
مخدر بر سلامت عمومی نگران است، آغاز به ممنوع کردن
مجموعه ای از داروها و انجام اقداماتی برای ریشه کنی
تولید، پخش و مصرف آنها نموده است. عبارت نخستین اولین
عهدنامه سازمان ملل در مورد کنترل مواد مخدر، 1961، در
مورد نگرانی مسئله برای رفاه و سلامت بشریت صحبت می-
کند. از آن به بعد، اقتصاد مواد مخدر غیرقانونی با
سرعتی بالا رو به رشد است و در حدود دهه 1999 به ثبات
معینی در بازار رسید. استراتژی مبارزه با مواد مخدر
به جنگ بزرگی با عملیتهای شدیدی انجامید، از جمله
عملیات نظامی علیه کشاورزان خرد که گیاهان غیرمجاز
کشت می کردند، از بین بردن محصولات غیرقانونی مواد مخدر
از طریق عملیات شیمیایی، حبس وسیع مصرف کنندگان و
توزیع کنندگان خرد، و حتی در برخی کشورها حکم مرگ
برای کسانی که قوانین مرتبط با مواد مخدر را زیر پا
می گذارند. منع و مواد مخدر غیرقانونی بازار این

تجارت سودآور را بدست سازمانها خلافاً کار داده و سودهای غیرقانونی کلانی را بوجود می‌آورد که باعث درگیریهای مسلحانه در سراسر دنیا می‌شود.

این مدرک برداشت کلی از گرایش‌های اخیر در بررسی سیاستهای متفاوت دیگری، بویژه در حوزه اتحادیه اروپا و سازمان ملل ارائه می‌دهد. هنگامی که از سیاستهای جانشین دیگر صحبت می‌شود، افتادن در دام بیش از حد ساده کردن تفاوت میان ممنوعیت و قانونی بودن ساده است. به هر حال فکر کردن به این مسائل هنگام بررسی استراتژیهای برای تغییر بی‌فایده است. در سطح نظری، در مذاکره عقلی، بحث در مورد مفهوم قانونی بودن برای زیر سؤال بردن سیستم فعلی ممکن است مفید باشد. اما قانونی بودن ضرورتاً پاسخ یا راه حل، برای تمام مشکلات مربوط به وجود اقتصاد مواد مخدر غیرقانونی نیست. همانطوریکه روشهای شدید سرکوب کننده کنترل مواد مخدر می‌توانند اثرات مضر داشته باشند، بنابراین نبود اقدامات کنترلی معین نیز می‌تواند تأثیر منفی بر سلامت عمومی داشته باشد.

از لحاظ مقیاس برای اندازه گیری مواد مخدر مؤثر بر فعالیت روانی، اکنون تنوع وسیعی در سراسر دنیا وجود دارد و نیز تفاوت‌های گسترده ای در مجازاتهای اجرایی و جزایی که در هر کشور اعمال می‌شود، دیده می‌شود. پیمانهای سازمان ملل معیارهای جهانی را از این جهت قرار داده اند: عهدنامه 1961، بایستی از مواد مخدر، عهدنامه داروهای روانگردان، 1971، عهدنامه ای علیه قاچاق غیرقانونی مواد مخدر و داروهای روان گردان 1988، با لیستی از ایندست مواد اولیه، و جدیدترین آنها عهدنامه قالب WHO بر کنترل تنباکو 2003 است. معیارهایی که توسط سازمان ملل قرار داده شده

اند، منطق کمی دارند و از همان ابتدا مخالفت‌های زیادی را برانگیخته اند. به جای کاهش مذاکرات برای (مجتها پیرامون) برای مسائل مذکور در بالا، مؤثرتر به نظر می‌رسد که تصویر یا برنامه ای که پیوستار مدلها و شکل‌های متفاوت کنترل را نشان داده و تحت 4 عنوان قابل تقسیم است ارائه دهیم:

	I	II	III	IV
	جنگ‌هایی بر سر مواد مخدر	عهدنامه های سازمان ملل برای ممنوع کردن مواد مخدر	نظارت بر داروهای قانونی و مجاز	تجارت آزاد
خصوصیات	- سرکوبی شدید - صف آرایی نظامی	- معیارهای جهانی - ممنوعیت بر اساس مقاومت صفر - تجویز دارویی	- کنترل‌های اجرایی - تفاوت‌های زیاد میان کشورها	مصرف و توزیع بدون کنترل بین المللی
مثال‌های عملیاتها	- سوزاندن - زندان زیاد - محکومیت مرگ	- مجازات‌های کیفری برای حمل یا قاچاق - سیستم جواز دادن برای مصارف قانونی	- مجوز برای تولدی و فروش، محدودیت برای چیزهای کوچکتر و غیره	- کنترل قارچها، Khat و ephedrine در کشورهای مختلف - Alkaloids برخی

			- تنباکو: عهدنامه WHO برای کنترل	عهدنامه ها
مواد	کوکا / کوکائین / حشیش / هروئین ATS/Cannabis	بیش از 200 ماده در فهرستهای عهدنامه های 1971 و 1961	الکل تنباکو	- قهوه، ، kava ، khat ephedrine قارچها، hallucinogens و غیره

عهدنامه های سازمان ملل در مورد کنترل مواد، که ستون ممنوعیتی را تشکیل می‌دهند، تنها بخشی از مشکل در رابطه با زیانی هستند که توسط برخی مفاد آنها ایجاد می‌شود. برای مثال، یک ماده در عهدنامه ها وجود ندارد که ملل امضاکننده را وادار به زندانی کردن مصرف کنندگان یا سوزاندن زمینهای کشت غیرقانونی با سم علف کش نماید. این معیارهای کنترل خارج از معیارهای قرار داده شده سازمان ملل اجرا می‌شوند. بنابراین، از آنجا که برخی کشورهای اسلامی مشخص تصمیم به نگهداری و حفظ ممنوعیت الکل گرفته و مجازاتهای جزایی برای مصرف آن خارج از معیارهای جهانی در نظر گرفته اند، بخش بزرگی از جنگ های ضد - مواد واقعی که تحت اولین عنوان برنامه قرار گرفته در حاشیه معیارهای قرار داده شده انجام می‌شوند.

II. اصولی برای تعادل بهتر

مبارزه واقعی در سیاستگذاری و مواد یافتن تعادل optimal میان حفظ سلامت عمومی از راه کنترلهای معین از یک سو و نتایج منفی کنترلهای سرکوبگر بیش از حد از

سوی دیگر است. گروه رو به رشدی از کشورها - شامل برخی کشورهای اروپایی - در دهه 1980 آغاز به بازگرداندن توجه از سیاست مقاومت صرف به سوی تعادل بهتر میان سرکوب کردن و حفاظت کردند. جامعه متمدن آغاز به سازماندهی خود در شبکه های بین المللی - مثل انجمن بین المللی کاهش مضرات (IHRA) و کنسرسیوم بین المللی سیاست دارویی (IDPC) - با حمایت از استراتژی بهبود آهسته و پیشرفت تدریجی در سیاستهای کنونی نمود. هدف رسیدن به سیستمی جهانی است که واقعاً بتواند از سلامت بشریت حفاظت کند که خود با تضمین کنترلهای معینی بر مواد به طور بالقوه مضر با انعطاف پذیری کافی است و محدودیتهایی را بر سطح سرکوبهای اعمال شده بر مصرف کنندگان کشاورزان و قاچاقچیان خرد مواد تحمیل نماید. برای این استراتژی تغییر، مجموعه ای اصول که سیاستها را در جهت درست هدایت می کنند، پدیدار شدند.

1) مدرک. تغییرات باید براساس ارزیابی کامل سیاستها، به جای اصول ایدئولوژیکی باشد. اکنون بسیاری تحقیقات در مورد سیاستها هستند که عمل می کنند و برخی که عمل نمی کنند.

2) تمایز. تمیز دادن میان مواد بر اساس ضرری که به سلامتی می رسانند (میزان ضرر cannabis مانند ضرر هروئین نیست) و تمیز دادن میان pant های طبیعی و مشتقات آنها (کوکا در شکل طبیعی خود می تواند برای سلامت مفید باشد در حالیکه مصرف Qlkaloid آن - کوکائین به شکل فشرده - می تواند مشکل آفرین باشد) و سوم تمیز دادن میان مصرف کردن های عمدتاً تفریحی و مصرف مواد به صورت مشکل آفرین تر، ضروری است.

3) کاهش ضرر. جهانی بدون مواد هیچ گاه وجود نخواهد داشت. کم کم، ایدئولوژی "مقاومت صفر" بوسیله اصل کاهش ضرر جایگزین می‌شود، اصلی که شیوه ای عملی تر را ارائه می‌دهد که سیاستهای قادر به کاهش مواد مضر را تا جای ممکن برای مصرف کننده و جامعه در کل را ترجیح می‌دهد.

4) انعطاف پذیری. تفاوت‌های اجتماعی - فرهنگی نیز باید در نظر گرفته شوند. معیارهایی که در سطح جهانی قرار داده شده اند باید قضای کافی برای مانور باقی گذاشته و کشورها را قادر سازند تا خود را به اصول معین از قوانین ملی هماهنگ کرده و یا برای مثال، از حقوق افراد بومی برای ادامه رسم و رسومات خود حمایت نمایند.

5) نسبیّت. در کنترل مواد باید کاملاً به حقوق انسان احترام گذاشته شود که برای این منظور مجازاتها باید برای جرمها نسبی باشند. زندانی کردن مصرف کنندگان تنها به دلیل مصرف، مجازاتها جزائی مکمل یا نابودی اجباری کشاورزانی که درآمد دیگری ندارند یا صدور حکم مرگ برای نقض قوانین ضد مواد، همگی مثالهایی از غیرنسبی بودن هستند.

6) همکاری. هنگام قرار دادن سیاستها بر مواد، باید همکاری کاملی توسط تمام بازیگران آن: کشاورزان، مصرف کنندگان، کسانی که برای سلامت انسانها کار می‌کنند و غیره انجام گیرد.

III. نواحی مورد بحث

نواحی مختلفی در مذاکره اخیر بر تغییرات در سیاستهای ضد - مواد با عملیاتها و تجربیات متفاوتی که در کشورهای مختلف پیشرفت کرده اند، وجود دارند:

III.1 کاهش ضرر

دهه اخیر با پیشرفتهای زیادی در برنامه های کاهش ضرر همراه بود، بویژه در میان مصرف کنندگان تزریقی با هدف کاهش پخش بیماریهایی مثل ایدز و HIV و هپاتیت. در بسیاری کشورها، برنامه های تعویض سوزن سرنگ و درمان جایگزینی با متادون buprenorphine به طور وسیعی مورد استفاده قرار گرفتند. پروژه هایی از این قبیل در تمام کشورهای اروپایی، کانادا و استرالیا وجود دارند و در سالهای اخیر در مقیاس گسترده ای در بسیاری از کشورهای آسیایی و بسیاری شهرهای ایالات متحده انجام گرفته اند. در برخی کشورهای آمریکای لاتین (برزیل، آرژانتین و اروگوئه) مفهوم و برنامه مربوط به کاهش ضرر نیز دارای جایگاه هستند.

از طریق توصیه ای از سوی انجمن وزرا در سال 2003، کاهش ضرر جایگاهی عمومی در اتحادیه اروپا پیدا کرد و در سال 2004 با شمول کاهش ضرر در استراتژی مواد اتحادیه اروپا 2005-2012 و تصمیمات عملی بر مواد (2005-2008) به تصویب رسید. مرکز کنترل مواد و اعتیاد اروپا (EMCDDA) اذعان داشت که "مدارک اکنون قاطعانه این عقیده را تأیید می کنند که سیاست تعویض سرنگ و سوزن می تواند کمک مهمی به کاهش انتقال HIV در تزریق کنندگان مواد نماید. بعلاوه، سیاست تعویض سوزن می تواند در پرداختن به جمعیت مصرف کنندگان مواد که در ارتباط با سرویسهای دیگر نیستند مؤثر بوده و ممکن است کانالی برای درمان و تأمین سلامت اولیه تهیه نماید. مدارک قانع کننده ای وجود ندارد که این سیاست فعالیت دیگر جلوگیری یا کنترل مواد را به طور منفی تحت تأثیر قرار می دهد.

در اظهارنامه تأیید شده که نتیجه ناشی از کنفرانس بین المللی پانزده در مورد ایدز در بانکوک

در ژوئن 2004 بود آ»ده است: "مدرک با کیفیت و قاطع بسیار مؤثر، ایمن و کم هزینه استراتژی های کاهش ضرر برای کاهش نتایج منفی سلامتی و اجتماعی تزریق دارو وجود دارد. [..] تجربه برنامه ها و پروژه های عظیمی در تمام مناطق دنیا نشان می‌دهد که می‌توان از ایدز / HIV در میان تزریق کنندگان دارو جلوگیری نموده و با استراتژی های کاهش ضرر محکم و زمان بندی شده آنها را تثبیت کرد و یا حتی تغییر داد."

فدراسیون بین المللی جوامع صلیب سرخ و هلال احمر (IFRC) این نکته را در برنامه خود در کاهش ضرر مربوط به تزریق مواد روشن می‌سازند که: "پیام واضح و روشن است. زمان آ» فرا رسید که بوسیله چراغ علم و نه تاریکی غفلت و ترس هدایت شویم."

در این هنگام، عملیتهای اساسی کاهش ضرر به سرعت در سراسر دنیا شامل کشورهای که قوانین ضد - مواد بسیار سختی دارند پخش می‌شوند. کشوری مثل چین، برای مثال، برنامه های تعویض سوزن را خیلی سال پیش شروع کرد و در سال 2006 آغاز به باز کردن هزاران کلینیک جایگزینی متادون نمود. همچنین کشورهای مثل ایران، پاکستان و ویتنام به صورت بازی پیرامون کاهش ضرر صحبت می‌کنند. دولت فدرال آمریکا هنوز ایدئولوژی جنگ علیه کاهش ضرر را دارد ولی در سطح جهانی که تنها بوسیله روسیه، ژاپن و برخی کشورهای اسلامی و آفریقایی مثل سودان و عربستان حمایت می‌شود. در حالیکه در 5 سال گذشته، جهان موج قاطعی از برنامه های تعویض سوزن و برنامه های جایگزینی را تجربه نموده، تعداد کمی از کشورها (آلمان، هلند، سوئیس، اسپانیا، بلژیک، لوکزامبورگ، کانادا و استرالیا) به تجربه پروژه های کاهش ضرری که هنوز بحث برانگیز هستند

مثل امکانات تزریق نظارت شد ("فضاهای مصرف مواد") در 35 شهر و تمرین تأمین هروئین برای مصرف کنندگان مشکل آفرین ادامه می‌دهند.

III.2 توسعه جانشین

تمایل به سیاستهای عملی تر در مصرف دارو با تشکر از آزادی معینی در عهدنامه های بین المللی بر کنترل مواد با توجه به مصرف در حال باز کردن جای خود است. به هر حال، در طول دهه اخیر تمرکز سرکوب گرانه بر تولید بسیار سخت شده است. نابودی اجباری و اجرای جدی ممنوعیت تریاک نتایج تراژیکی در ناحیه Andes، آسیای جنوب شرقی و افغانستان داشته است که به بدتر شدن درگیریهای مسلحانه و اجتماعی به دلیل تخریب تنها ابزار امرار معاش مردم انجامیده است. کمبود انعطاف پذیری قانونی در عهدنامه ها، در رابطه با تولید، بزرگترین مانع معرفی سیاستهای عملی با هدف گیری کشاورزان خردی که کشت غیرمجاز مواد دارند، می‌باشد. در بافت برنامه های توسعه جانشین، این موضوع نیز مانع تلاش برای اجرای سیستم های کاهش تدریجی شد که واقعی تر و کمتر سرکوب گر بودند و بر اساس برنامه های طولانی مدت مطابق طول فرآیند تضمین سایر راههای امرار معاش و کاهش تقاضا بوده اند.

در بحث توسعه جانشین در بافت بازسازی افغانستان، به موضوع مواد به وفور به عنوان مسئله ای پیچیده که نیاز به پاسخهای متعادل دارد، نگریسته می‌شود که تمام جوانب مربوط به نواحی توسعه، حقوق بشر و رفت درگیریها و اختلافات را به حساب می‌آورد. برای رسیدن به این هدف، باید فضای مشخصی برای مانور، با کنار گذاشتن تمایل به دیدن فوری نتایج با کاهش تعداد هکتارهای زیر کشت وجود داشته باشد.

در سطح مقاله، بحث در این زمینه به طور قابل ملاحظه ای پیشرفت کرد که در پی آن جلسه فوق العاده جمع عمومی سازمان ملل در مورد مواد در سال 1998 تشکیل یافت. برنامه عملی همکاری بین المللی در ریشه کنی محصولات غیرقانونی و توسعه جانشین، تأیید شده توسط UNGASS، هدف خود را بیان می‌کند که "بهبود امکانات اقتصادی - اجتماعی پایدار و قانونی برای جوامع و گروههای جمعیتی است که به کشت غیرمجاز به عنوان تنها وسیله امرار معاش، که با شیوه ای ترکیبی به ریشه کنی فقر کمک می‌کند، پناه آورده اند." این به رسمیت شناختن اهمیت توسعه جانشین توسط سازمان ملل بود. در هر صورت، جمع نیز سیاستی را که دولتها باید برای حذف یا به طور چشمگیری کاهش محصولات غیرقانونی اتخاذ نمایند را پذیرفت، یک ضرب العجل غیرواقع گرایانه که تنها فشار را برای اعمال سرکوب کشاورزان افزایش داد.

تحت حمایت دولت آلمان و UNODC (دفتر مواد و جرائم سازمان ملل) در سال 2002 مجموعه ای از ارزیابی ها و کنفرانسهای موضوعی با هدف ارزیابی 25 سال توسعه جانشین و گرفتن نتیجه از آینده آن آغاز شدند. آخرین بیانیه اعلام شده در اولین کنفرانس اظهار داشت که "توسعه جانشین نه باید برای ریشه کنی اولیه کشت محصولات شرطی باشد و نه کاهش باید تا زمانی که استراتژیهای امرار معاش قانونی کاملاً و به اندازه کافی مستحکم شده اند اعمال گردند." در مارس 2008 در جلسه کمیسیون سازمان ملل بر مواد مخدر گزارشی از تعادل 10 ساله برنامه عملی ارائه شد به همراه درسهایی

که از کنفرانسها و ارزیابی های انجام شده، گرفته شده بودند.

گزارش UNODC (بهترین نمونه پیشرفتهها در بحث پیرامون توسعه جانشین است. این گزارش بیان می‌کند که "کشت غیرمجاز جهانی بوته کوکا و تریاک را می‌توان همانطور تغییر نیافته در دهه گذشته شرح داد." در رابطه با افغانستان، گزارش اذعان دارد که "تلاشهای اعمال قدرت شدید علیه کشاورزان گاهی در مناطق دور افتاد که بازار و ملک و منابع طبیعی محدود هستند، غیرمؤثر بوده اند. ریشه کنی زمینهای کشت تریاک و کاهش کشت ناشی از تهدید نابودی اغلب بر کشاورزان و کارگران حومه نشین که حمایت سیاسی نشده و قادر به پرداخت رشوه نبوده و نمی‌توانستند از خود محافظت کنند، تأثیر داشته است." در کل، بر اساس ارزیابی های UNODC، گزارش نشان می‌دهد که "مدرک کمی وجود داشت که ریشه کنی کشت غیرمجاز در جنبشهای دارویی طولانی مدت، رشد تکنولوژیهای تولید و کاهش آهسته تولید کلی در صورت وجود را کم می‌کند." بنابراین در توصیه های آن گزارش از اعضای دولتها می‌خواهد که حمایت خود را از پیشرفت حومه های نواحی دورافتاده و جمعیتهای متأثر از کشت غیرقانونی را افزایش داده، دستیابی به بازارها برای محصولات توسعه جانشین را ممکن سازند. این گزارش نتیجه می‌گیرد که "توسعه جانشین باید با استفاده از علائم توسعه برشی ارزیابی شود و نه تنها بر اساس آمار تولید محصولات غیرقانونی." مهم است که این گزارش از کشورها می‌خواهد که تلاشهای خود برای ریشه کنی اجباری را افزایش یا ادامه دهند.

3.III مجازات نکردن و جبران زندان

دو دهه اخیر افزایش سریع در جمعیت زندان ها تقریباً در سراسر دنیا را شاهد بوده است که بعضاً به علت قوانین ضد - دارویی محکم و سخت، تحت تأثیر عهدنامه 1988 سازمان ملل علیه قاچاق غیرمجاز مواد مخدر و داروهای روانگردان بوده است. عهدنامه "اتخاذ چنین اقداماتی که ممکن است برای برقراری جرمها تحت قوانین داخلی خود" (ماده *) را برای کشورهای امضاکننده اجباری کرده است و برخورد با تمام فعالیتهای مربوط به تولید، فروش، حمل، پخش و غیره، مواد در اکثر لیستهای عهدنامه های 1971 و 1961 آمده اند. مجازاتهای کیفی نیز باید به "کشت تریاک، بوتۀ کوکا یا گیاهان Cannabis با هدف تولید مواد مخدر" اعمال شوند. متن تفاوتی میان معنی قاچاق و مصرف شخص قائل شده و اظهار میکند که "داشتن، خرید یا کشت مواد مخدر یا داروهای روانگردان برای مصرف شخصی" نیز باید به عنوان جرمی قابل مجازات در نظر گرفته شود اما باید" در معرض اصول قانونی و مفاهیم بنیادی سیستم قانونی خود قرار گیرد (ماده 2 و 3) در آمریکا، روسیه و چین، حبس بیش از حد عملی شده است و در اکثر کشورهای آمریکای لاتین و اروپا نیز افزایش زیادی مشاهده شده است. بحران زندان و کمبود تأثیرات مثبت از لحاظ کاهش در بازار غیرقانونی مواد مبارزات ضد مجازات متفاوتی را بوجود آورده است.

در بسیاری از کشورها، مصرف شخصی، خود به خود، جرم نیست. عهدنامه ها مجازاتی را برای مصرف شخصی تحمیل نمیکنند. همانطور که به وضوح در اظهارنامه رسمی عهدنامه 1988 آمده است: "توجه شود که، طبق عهدنامه های 1961 و 1971، پاراگراف 2 نیاز نیست که مصرف دارو به این روش به عنوان جرمی قابل مجازات در نظر گرفته

شود. " این روزها کشورهای مختلفی هستند که داشتن مقداری مواد برای مصرف شخصی کاملاً مجاز بوده و بسیاری دیگر هستند که این کار دیگر جرم نیست و کشورهایی که حکومتها در آنها کاهش یافته است. این تغییرات در قوانین یا رهنمودهای قضایی می‌تواند مستقیماً حوادث غم‌انگیز خانوادگی یا شخصی ناشی از حبس را کاهش داده و ممکن است اثر مثبت فوری بر سیستم قانونی تحمل حبس زیاد و پرجمعیت شدن زندانها داشته باشند. دستورالعملها و توصیه‌های سازمان ملل تنها برای جرمهای قاچاق (شامل عملیات آماده‌سازی به نیت قاچاق) قرار داده شده‌اند و نه برای عملیات مربوط به مصرف شخصی. بنابراین، تفاوت‌های زیادی در چگونگی برخورد با مصرف مواد وجود دارد. اسپانیا و ایتالیا و اخیراً پرتغال و لوگزامبورگ، برای مثال، داشتن مواد مخدر را برای مصرف شخصی جرم نمی‌دانند. سایر کشورها، مثل هلند، آلمان و جمهوری چک دستورالعملهایی را برای پلیس، پیگرد عمومی یا دادگاهی کردن برای جلوگیری از اعمال مجازات - یا جریمه‌های کوچک - نگه داشته‌اند البته در صورتیکه مقادیر جریمه‌ها قابل توجه نبوده یا برای مصرف شخصی باشند. تعاریف قانونی اینکه چه چیزی میزان "برای مصرف شخصی" را تشکیل می‌دهد نیز متفاوت است. پرتغال، برای مثال، تعریف "مقداری که برای مصرف متوسط فرد در طول دوره 10 روزه نیاز است" را به کار می‌برد. سایر قوه‌های قضائیه این مقدار را مقداری خاص در گرم یا سایر معیارها تعریف می‌کنند. در اتریش، برای مثال، محدودیت "مجازات جدی" (که قابل زندان رفتن است) 15 گرم کوکائین و 3 گرم هروئین است در حالیکه "مقادیر کم" 0.5 گرم هروئین، 1 گرم ATS و 1.5 گرم کوکائین می‌باشد.

در فنلاند، در عوض، قانون به 1 گرم هروئین یا 1.5 گرم کوکائین باز می‌گردد، گرچه در عمل، محدودیت کمتری برای محکومیت حبس، 10 گرم ATS و 40 قرص ex، 4 گرم کوکائین و 2 گرم هروئین است. نمودار را در زیر به تفاوت‌های اصلی در چگونگی حمل دارو برای مصرف شخصی در اروپا می‌پردازد.

III.4 برداشتن کیفر از Cannabis

در مورد Cannabis، داروی غیرمجاز یا بالاترین تعداد مصرف‌کننده - 200 میلیون نفر در سراسر دنیا - درصد مصرف‌کنندگان تفریحی که الگوهای مشکل‌آفرین مصرف را دارند بسیار کم است. کشورهای مختلفی سیاست‌های مقاومت بیشتری در رابطه با مصرف‌کنندگان cannabis، علی‌رغم این حقیقت که این ماده توسط عهدنامه‌های سازمان ملل در دسته هروئین طبقه‌بندی می‌شود، دارند. در بسیاری موارد، پلیس و سیستم قانونی به سادگی اولویت تعقیب مصرف‌کنندگان cannabis را کاهش می‌دهد. در برخی کشورها، مثل هلند، سوئیس، بلژیک، لوگزامبورگ، پرتغال، ایرلند، بریتانیا و دوچین ایالت آمریکا، تغییراتی در قانون برداشتن مجازات داشتن cannabis در مقادیر کم وجود دارد. هلند بهترین نمونه است، زیرا فروش مقادیر تا 5 گرم cannabis به بزرگسالان را در "کافی شاپها" مجاز می‌داند. مهم جلوه دادن این نکته که حتی با سیستم اسکاتلندی فروش آزاد، میزان مصرف cannabis در کشور مشابه میزان مصرف آن در کشورهای همسایه مثل آلمان و بلژیک و به میزان کمتر در انگلیس است، حائز اهمیت می‌باشد. در عمل در اکثر کشورهای اروپایی، تخلفات مقادیر کوچک cannabis (تا 30 گرم) پی‌گیری نمی‌شوند یا تنها مجازات‌های اجرائی

دارند. بعلاوه، پیشنهادهای پارلمانی زیادی (در انگلیس، کانادا، ایات مختلف آمریکا، هلند و سوئیس) برای قانونگذاری بازار cannabis، مثل کنترل های موجود برای تنباکو و الکل وجود دارند. این پیشنهادات هیچ گاه اجرا نشده اند حتی در مواردی که اکثریت قانونگذار میخواستند، زیرا مغایر با عهدنامه های بین المللی بوده اند.

III.5 Revalorization برگهای کوکا

در مورد برگهای کوکا، بنظر می‌رسد که استفاده مشکل آفرین حتی وجود ندارد. بر اساس گزارش سازمان سلامت جهانی (WHO)، "مصرف برگهای کوکا هیچ تأثیر منفی بر سلامت نداشته و عملکرد مثبت اجتماعی، مقدس و درمانی برای جوامع بومی Andean دارد." WHO قادر به انتشار این بررسی به دلیل تحدید آمریکا در قطع بودجه خود در صورت انتشار این یافته ها نبود. در رابطه با برگهای کوکا، یک تضاد ذاتی میان عهدنامه ها از یک سو، و رسم کشت و مصرف آن از سوی دیگر وجود دارد. هیئت بین المللی کنترل مواد مخدر (INCB) در گزارشات خود، بولیویا و پرو را برای ادامه جایز دانستن مصرف برگهای کوکا، چه به صورت جویدنی یا به شکل چای کوکا و سایر محصولات گیاه کوکا محکوم کرده است. شمول برگهای کوکا در عهدنامه تنهای 1961 - که دوره ای، 25 روزه را برای متوقف کردن هر گونه مصرف کوکا (بجز کوکاکولا) قرار داد، یک اشتباه تاریخی بود و چیزی که دولت اکنونی Evo Morales در بولیویا به دنبال تعمیر آن از راه revalorization برگ کوکا است. در نهایت برداشتن آن از فهرست مواد ممنوعه سازمان ملل می‌باشد.

IV. نگاه اجمالی UGASS : 1998-2008

در سال 2008-2009 یک نگاه اجمالی از اهداف و مقاصد قرار داده شده در سال 1998 در جلسه ویژه مجمع عمومی سازمان ملل در مورد مواد مخدر، UNGASS انجام خواهد گرفت. این فرصتی تاریخی برای پیشرفت در تحقیق برای اعتدال بهتر در سیاستهای کنترل مواد مخدر خواهد بود.

تقریباً نیم قرن از اولین عهدنامه سازمان ملل درباره کنترل مواد مخدر، عهدنامه Single، 1961 می‌گذرد. این پیمان ابزار چندجانبه متفاوت را که در کل نیم قرن گذشته مورد بررسی و مذاکره قرار گرفته بودند را جمع آوری کرد، یعنی از اولین عهدنامه تریات مورد توافق در سال 1912 در Hague، از آن پس، سازمان ملل کنفرانسها و جلسات زیادی را با هدف پرداختن به موضوع جهانی مواد مخدر غیرمجاز برگزار کرده است. در هر صورت، معایب آن به طور روزافزونی در این مدل جهانی که در حقیقت بر اساس توافق ظریفی است، در حال ظاهر شدن هستند. با عهدنامه Single 1961 سازمان ملل، توافق شده بود که تریاک را طی 15 سال و کوکا و Cannabis را طی 25 سال به تدریج ریشه کن کنند. عهدنامه به عنوان یک سیستم جهانی برای کنترل کشت، تولید، پخش، تجارت، مصرف و داشتن مواد مخدر با توجهی خاص به مواد مخدری که از گیاهان گرفته می‌شوند: تریاک / هروئین، کوکا / کوکائین و Cannabis پایه گذاری شد. در چهار فهرست عهدنامه، پس از 100 ماده با درجات متفاوت کنترل دسته بندی شده اند. یکی از بحث برانگیزترین طبقه بندیها در فهرست، برگهای کوکای لیست 1 و Cannabis هم در لیست 1 و هم در لیست 4 است که به عنوان خطرناک ترین ها، عنوان شده است.

عهدنامه 1971 در مورد داروهای روانگردان در پاسخ به تنوع مصرف مواد به وجود آمد و کنترلهایی را بر مصرف بیش از حد داروی روانگردان مثل amphetamine، LSD، ecstasy، valium و غیره که خود به 4 فهرست تقسیم می‌شوند، معرفی می‌کند. در مقایسه با کنترلهای سخت اعمال شده بر مواد بوجود آمده از گیاهان، عهدنامه 1971 کنترل ضعیف تری را به دلیل فشار از سوی صنعت دارویی شمال آمریکا و اروپا در طول مذاکرات اعمال می‌کند.

به عنوان پاسخ به بازار رو به رشد مواد مخدر غیرقانونی در طول دهه های 1970 و 1980، عهدنامه 1988 علیه قاچاق غیرقانونی اقداماتی را علیه قاچاق مواد مخدر، پولشویی و انحراف زمینه شیمیایی و نیز توافقی بر همکاری قانونی دو جانبه شامل تحویل مجرمین تهیه کرد. عهدنامه همچنین اجبار کشورها به اعمال مجازاتهای قضایی مجرمان برای مبارزه با تمام جوانب تولید، دارایی و قاچاق جهانی مواد را تقویت نمود.

ده سال بعد از سومین عهدنامه، جامعه بین المللی جمع شده در نیویورک برای مجمع عمومی در مورد مواد مخدر یا UNGASS، اتخاذ شد. بررسی برای توافق، ستون عملیات سازمان ملل، ثابت شد که کار ساده ای نیست به دلیل اختلاف زیاد موجود. از یک سو، کسانی بودند که می‌گفتند - در رابطه با عهدنامه 1988 - که "عهدنامه ابزاری دندانی است و اکنون ما باید آن را مجبور به گاز گرفتن نماییم" به بیان دیگر، کسانی که می‌خواستند UNGASS را وقف تأیید دوباره و تقویت سیستم جهانی کنترل نمایند. از سوی دیگر، بویژه در برخی کشورهای آمریکای لاتین، کسانی بودند که باور داشتند که رژیم فعلی جانبدارانه است زیرا بر مواد خام کشورهای

تولیدکننده تأکید دارد (کوکا و تریاک) این گروه از نیاز به تحقیقی برای تعادل بهتر تحت شعار "تقسیم مسئولیت" صحبت می‌کردند. توجه بیشتری باید به مسئله مصرف، بودجه های توسعه جانشین و اقدامات جدی تر علیه پولشویی و جلوگیری از انحراف زمینه سازان شود. به بیان دیگر، باید تأکید بیشتری بر آن بخشهای بازار که مسئولیت با کشورهای توسعه یافته است، باشد. بعلاوه، گروه سومی برای آنهایی که ناتوانی آنها تاکنون برای توقف مشکلات رو به رشد، سؤال ارزش دار بودن سیاستهای انجام شده را مطرح می‌کنند وجود دارد و به این دلیل - از سوی اروپا - استراتژی های کاهش ضرر عملی تری ارائه شده که از ایدئولوژی مقاومت صفر آمریکای شمالی برداشته شده است.

1998 UNGASS، به مجموعه ای برنامه های عملی بر موضوعات کاهش تقاضا، زمینه سازان شیمیایی، amphetamine، پولشویی و توسعه جانشین انجامید. ضرب العجل جدیدی نیز در بیانیه سیاسی شامل شد - بعد از شکست ضرب العجلهای پیمان 1961 - که برای "حذف یا کاهش چشمگیر کشت غیرقانونی بوته کوکا، گیاه Cannabis و تریاک تا سال 2008" بود. از نظر تقاضا، تعهدی "برای رسیدن به نتایجی حائز اهمیت و چشمگیر" برای سال 2008 داده شد.

مسئله مشابهی که بر 1998 UNGASS مسلط بود - ارزیابی دوباره یا تأیید دوباره - مجدد در نظر اجمالی 2008-2009 ظاهر شد. این چیز است که در 2008-2009 روی خواهد داد:

- از هیج UNGASS استقبال نخواهد شد. فرآیند نظر اجمالی به عهده کمیسیون نظارت بر مواد مخدر که هر ساله در وین برگزار می‌شود، گذاشته شده است.
- در مارس 2008، 2 روز بحث موضوعی وجود داشت - بخش ویژه جلسه کمیسیون - که به موقعیتها و موانع بر سر راه انجام اهداف UNGASS اختصاص یافته بود. دفتر سازمان ملل بر مواد مخدر و جرائم (UNODC) گزارش تعدیل را بیان کرد، مهمترین مدرک بحث.
- پس از آن یک "دوره انعکاس" با کار گروهها برای آماده سازی جلسه ای در 2009 آغاز شد که در آن نتایجی برای آینده باید گرفته شود.
- در مارس 2009، یک "بخش سطح بالا" (با کمک و همکاری وزرای کشورهای مختلف) در جلسه کمیسیون در مورد مواد مخدر خواهد بود تا به بیانیه سیاسی جدید و / یا هر وسیله دیگری که از دوره انعکاس حاصل می‌شود، رسید.
- جامعه متمدن برای شرکت در کل فرآیند که توسط کمیته سازمان های غیردولتی در مورد مواد مخدر وین رهبری می‌شود، فرصت خواهد داشت. یک جلسه سازمان های غیردولتی برای ژوئن 2008 برنامه ریزش شده تا نظرات جامعه متمدن در مورد نگاه اجمالی UNGASS را بر اساس جلسات محلی مختلفی که در پایان سال 2007 و اوایل 2008 برگزار شدند، جمع آوری نماید.

۷. چشم اندازها و مبارزات اصلی

در نتیجه، با در نظر گرفتن توصیه های اصلی، اصول تعادل بهتر میان سرکوب کردن و حفاظت و نواحی مختلف بحث، چشم اندازها و مبارزات اصلی در این پروسه 2008-2009 چیست؟

1.۷ یک ارزیابی صادقانه

به نظر می‌رسد این مسئله متمرکز dichotomy میان تأیید دوباره یا ارزیابی دوباره باقی می‌ماند. در تمام این دوره UNODC تلاش خواهد کرد تا به پیشرفت خوبی که در رابطه با اهداف و مقاصد UNGASS برای 2008 رسیده است، بپردازد همانطور که در نیمه نگاه اجمالی 2003 پرداخت. اکنون خط مشی دفاع آن بر این حقیقت پایه گذاری شده که جهان به ثبات بازار رسیده و با تشکر از این نظر، به تمام اقداماتی که دولتهای عضو در بافت اجرای برنامه های عملیاتی UNGASS 1998 اتخاذ کرده، دست یافته اند. عقیده ای که آنها در پی آن برای بهبود شرایط هستند اینست که بدون تعهد محکم برای مبارزه علیه مواد مخدر، که 1 سال پیش توافق شد، جهان از مواد مخدر غیرقانونی و نیز مصرف الکل و تنباکو رنج خواهد برد.

فقدان پیشرفتهای قابل توجه توسط ضرب العجل 2008 در "ریشه کنی یا کاهش چشمگیر" بازار مواد مخدر باید منجر شود که گروه قابل ملاحظه ای از کشورها سیاستهای کنونی را زیر سؤال ببرند. این کشورها باید در ذهن این حقیقت را به خاطر بسپارند که تمام تلاشها برای کنترل این بازار بوسیله اقدامات سرکوب گرانه به هدف ایجاد کمبود داروهای روانگردان یا توقف تولید هرگونه مواد (کوکائین، ATS، Cannabis) نیستند و در مورد تریاک / هروئین، تولید حتی دو برابر شده است. تقریباً در سراسر دنیا یافتن این محصولات با قیمتی که مقدار یک دهه گذشته راحت است. بعلاوه، تلاشهای ضد - مواد آسیبهای فرعی جدی را از لحاظ بحران در سیستم زندان و نقض حقوق بشر بوجود آورده است. مشکل است

بتوان نتیجه گرفت که جهان در مسیر درست قرار گرفته و دلیلی برای بازسازی دوباره وجود ندارد.

یک مدرک بحث برای نگاه اجمالی که در جلسه مارس 2008 وین توسط Executive Director of the UNODC، آقای Antonio Maria Costa ارائه شده، مجموعه ای از پیشنهادات جالب را برای کنترل مواد مخدر "مناسب هدف" که عنوان همکاری اوست، نشان می‌دهد. آقای Costa از نیاز به "انسانی کردن" سیستم کنترل دارویی صحبت می‌کند، زیرا به عقیده او، بسیاری افراد در زندان وجود دارند با مقادیر زیاد منابع که برای سرکوب استفاده شده اما برای جلوگیری، درمان، توانبخشی و کاهش ضرر بسیار کم هزینه شده و تأکید زیادی بر تخریب محصولات کشت غیرقانونی با هزینه های کم برای کمک به پیشرفت کشاورزان روستایی، صرف شده است. او همچنین نیاز برای کاهش پیامدهای غیرعمد منفی و - برای اولین بار - دفاعیات باز از اصول کاهش ضرر را حائز اهمیت شمرده و تأکید می‌کند که "تحقق عهدنامه های مواد مخدر باید با توجه به حقوق بشر و سلامت دنبال شوند."

2.V پذیرش مفهوم کاهش ضرر در سطح سازمان ملل

ارائه فلسفه کاهش ضرر در سیستم سازمان ملل کار ساده ای نبود و به طور وسیعی مورد حمله قرار گرفت مثلث اصلی در مکانیسم کنترل مواد سازمان ملل (کمسیون، UNODC و INCB) به طور سیستماتیکی رد شد و تاکنون استفاده از این اصطلاحات در بحث سیاست به دلیل فشار زیاد از سوی USA که تهدید کرده بودجه UNODC را قطع می‌کند، هنوز تأیید نشده است. این نظر برخلاف نظریست که آژانسهای مثل WHO، UNAIDS و UNDP که اکنون مفهوم کاهش ضرر را به کار می‌برند،

می‌باشد. بنابراین، انسجام وسیعی سیستم و پذیرش این مفهوم در سراسر سیستم سازمان ملل در جریان است. سخنان Costa نشان می‌دهد که زمان برای برداشتن گامهای بزرگتر در پذیرش مفهوم کاهش ضرر فرارسیده است. این مفهوم باید بخشی نرمال از بحث سازمان ملل را تشکیل دهد، درست مانند کاری که در بخش وسیعی از جهان در حال انجام است. همچنین، آخرین گزارش INCB پیشرفت آهسته ای را در پذیرش وسیعتر این اصطلاح نشان می‌دهد. اما این نطقه عطفی هنگام پذیرش بحث و مفهوم کاهش ضرر بدون هرگونه ابهام در جلسه سطح بالای کمیسیون مواد مخدر در 2009 خواهد بود.

3.V احترام کامل به حقوق بشر

ماده 25 بیانیه جهانی حقوق بشر می‌گوید که: "هر فرد حق زندگی استاندارد کافی برای سلامت و رفاه خود و خانواده خود شامل غذا، لباس، منزل و مراقبتهای پزشکی و سرویسهای اجتماعی ضروری دارد." از سال 1948، مراقبتهای پزشکی برای همه شامل معتادان به عنوان یک حق انسانی در «دهه است. در جلسه مارچ 2008، اتخاذ قطعنامه ای توسط کمیسیون مواد مخدر که تنها تقاضای احترام کامل برای حقوق بشر در تلاش برای کنترل مواد مخدر را دارد، مشکل بود.

حقوق بشر درست در وسط سیستم سازمان ملل قرار گرفته اند و در نتیجه باید روشن شود که تلاشها برای کنترل مواد مخدر در هر صورت نمی‌تواند منشور و بیانیه جهانی یا هر پیمان بر حقوق بشر که بوسیله جامعه بین المللی پذیرفته شده اند مثل حقوق اقتصادی - اجتماعی - حقوق مربوط به سلامتی و حقوق گروههای بومی را نقض نمایند. به همین دلیل، قوانین روشنی بر نیت محکومیتها

و به رسمیت شناختن کامل حقوق بشر مصرف کنندگان و تاجران مواد مخدر و روستائیان کشاورز غیرمجاز، مورد نیاز هستند.

4.7 بهبود تأثیر آژانسهای سازمان ملل

هم UNODC و هم INCB هر دو توسط اختلافات زیاد در دهه گذشته احاطه شده اند مشکل UNODC اینست که بسیار بر اهدائیات داوطلبانه که به اهداکنندگان اصلی قدرت تصمیم گیری بیشتری می‌دهد و نقش خود را به عنوان یک آژانس مستقل ارائه دهنده اطلاعات معتبر محدود می‌کند، تکیه دارد. این بر خلاف روح و روان چند گانه است که اولین بار به ایجاد آژانس کنترل مواد مخدر در سازمان ملل انجامید، می‌باشد.

عموماً INCB عهدنامه ها را به گونه ای سخت گیرانه تعبیر می‌کند و گاهی ورای اختیارات خود رفته و سیاستهای ملی اتخاذی یک کشور خاص بر اساس تعبیر مختلف عهدنامه ها، رفتاری که به تشنج می‌انجامد، را محکوم می‌کند. رفتار INCB مطابق با اصول اساسی سازمان ملل در مورد شفافیت، انسجام کل سیستم و مشارکت جامعه مدنی است. دوره انعکاس در فرآیند نگاه اجمالی UNGASS نیز فرصت خوبی برای ارزیابی و بهبود اثرات آژانسها ارائه می‌دهد.

5.7 باز کردن درها برای نگاه کلی به 3 عهدنامه

سیستم فعلی پیمانها تناقضات غیرقابل شکی دارد: (1) رفع تشنجات واقعی که میان عهدنامه هاست و عملیتهای خاص کاهش ضرر مثل فضاهای مصرف دارو ضروریست. نیاز فوری به توقف اپیدمی HIV / AIDS اکنون دلیل کافی برای نگذاشتن مانع بیشتر بر سر راه پاسخهای مؤثر با قوانین تثبیت شده نیم قرن پیش هنگامی که

این خطر برای سلامت عمومی کل دنیا وجود نداشت، می-باشد.

2) طبیعت اجبارگر موانعی که مجازاتها را برای داشتن، فروش و کشت - شامل مقادیر کم برای مصرف شخصی یا امرار معاش خانواده - برقرار می‌کنند، موانعی را برای بررسی تعادل بهتر میان سرکوب کردن و حفاظت بوجود می‌آورد. انعطاف پذیری بیشتر برای مقابله با بحران در سیستم زندان و قرار دادن کاهش تدریجی کشت غیرقانونی در بافت رفع و جلوگیری از درگیریها و تضمین احترام به حقوق بشر، نیاز است.

3) کشورهایی که می‌خواهند قانون بازار Cannabis را با استفاده از عهدنامه معیار WHO بر کنترل تنباکو، برای مثال، تجربه کنند باید انعطاف پذیری لازم برای اینکار را داشته باشند. کشورهایی که فکر می‌کنند حفظ منع کامل Cannabis بهترین راه حفظ سلامت عمومی است می-توانند به سیاستهای کنونی خود همچنان ادامه دهند مثل برخی کشورهای اسلامی که الکل را ممنوع ساخته اند.

4) باید برای موقعیت بزرگ کوکا که بی عدالتی در مورد رفتار کلونی هایی که ارزش فرهنگ قدیمی Andean را تکذیب می‌کنند راه حلی یافت. برگهای کوکا باید از برنامه 1 عهدنامه Single 1961 برداشته شده و اجبار به متوقف کردن جویدن یا سایر مصارف کوکا به شکل طبیعی آن لغو گردد. مشکلات دیگری در مورد مواد معینی از عهدنامه ها وجود دارد اما این 4 نکته نیاز به تلاش خاصی برای شرح مجدد معیار قانونی جهانی برای کنترل مواد مخدر دارند. پس از 50 سال، زمان آن فرا رسیده که سیستم مدرنیزه شده و برای مثال به عهدنامه Single جدیدی برسیم که جایگزین 3 عهدنامه موجود شود. اگر

کشورها واقعاً بخواهند تعادل بهتری میان سرکوبی و حفاظت برقرار کنند، باید ترس سیاستی آنها که اکنون بر آنها مسلط شده و آنها را به سمت این باور که دخالت در عهدنامه های مقدس مانند باز کردن جعبه پاندورا است، سوق می‌دهد، ریخته شود.

هیچ راهی برای خروج از بن بستی که جهان در آن است غیر از سازماندهی دوباره صادقانه که عهدنامه های مواد مخدر ایزاری کهنه و پر از تناقض هستند، وجود ندارد. همانطور که در اولین گزارش مواد مخدر جهانی سازمان ملل آمده است، 1997، انتشار یافته درست قبل از UNGASS: "قوانین - و حتی عهدنامه های بین المللی - در سنگ نوشته نشده اند. آنها هنگامی که تمام مردم کل ملتها بخواهند قابل تغییرند."

متخصصان قانونی UNODC نیز اضافه کرده اند که در یادداشت سری آماده شده برای درخواست INCB در سال 2002 در رابطه با بحران HIV/AIDS، که: "حتی می‌توان به این مسئله پرداخت که عهدنامه های کنترل مواد مخدر، همانطور که وجود دارند، خارج از واقعیت ارائه شده اند، زیرا زمانی که به اجرا درآمدند قادر به پیش بینی این تهدیدات جدید نبودند."

دلگرم کننده است که آقای Costa در آخرین مدرک مذاکره خود تأیید می‌کند که "در حقیقت روحی از اصلاح در فضا وجود دارد تا عهدنامه ها را با مقاصد متناسب و هماهنگ کرده و آنها را با این واقعیت که با زمانی که پیش نویس شده اند، سازگار نماید. مکانیسم چند جانبه سازگاری عهدنامه ها اکنون ممکن است، تمام چیزی که نیاز است: اول، تعهدی جدید برای اصول چندجانبه ای و مسئولیتهای تقسیم شده است. دوم، تعهد به قرار دادن اصلاح بر اساس مدارک تجربی و نه ایدئولوژی و

سوم، قرار دادن عملیتهای مشخص و واقعی که موارد بالا را حمایت کرده و ورای بیانیات و اعلامیه های محض باشد."

سال 2012، یک قرن بعد از تأیید اولین عهدنامه بین المللی کنترل مواد مخدر، زمانی سمبولیک و فرصتی مناسب برای انجام آن است.

Amsterdam, April 2008

Martin JeIsma-TNI